

‘Ons huis zit vol met acht kinderen,’ had tante Marie gezegd. ‘Negen is te veel.’

Duna had haar niet kunnen overtuigen dat zij geen kind was, dat zij, als ridder in wording, tante had kunnen helpen.

‘Kijk.’ Oom Johan wees naar het strak gespannen, vuistdikke touw dat van het eiland naar het vasteland liep. Het deinde, alsof een onzichtbare hand het in beweging had gebracht.

Duna kneep haar ogen samen. Aan de overkant doemde een schaduw op uit de mist. Weer liep er een rilling over haar rug.

‘Een ridder moet juist dapper zijn als hij bang is,’ had vader haar verteld. Iedereen was wel eens bang, maar een ridder liep niet weg voor zijn angst. Die ging niet in een hoekje zitten huilen, maar ging de strijd aan met ieder monster dat hij tegenkwam. Dus probeerde Duna dapper te zijn, want dat had vader gewild. ‘Wees sterk, mijn kleine ridder,’ had hij met zijn laatste krachten gezegd. ‘Ik ben zo trots op je.’

Duna liet de mistflarden de herinnering vervagen. Vader en moeder waren dood, bij haar weggerukt door een verschrikkelijke ziekte, en nu lag haar toekomst hier: in een weeshuis.

Vluchtig wierp ze een blik over haar schouder. Daar, hoog op de Koningsklif, lag het kasteel. Ze was er nooit geweest, maar vader had er zoveel verhalen over verteld dat ze precies wist hoe het er vanbinnen uitzag. De koning kon vanuit zijn torenkamer het hele land overzien, ook het Zilvermeer en haar nieuwe thuis. Hij zou erop toezien dat ze dapper was, dus ze rechtte haar rug. ‘Tegenslag maakt je sterker,’ zei vader altijd. Dan moest ze inmiddels flinke spierballen hebben. Ze spande haar bovenarm en kneep erin.

‘Hou je hand zoveel mogelijk verborgen,’ zei oom Johan,

terwijl hij haar arm met een felle ruk achter haar rug trok.

Zijn afkeer knaagde aan haar hart, maar Duna trok haar schild op. Ze wist hoe de meeste mensen over haar dachten, ook haar oom en tante. Daarom was hun huis vol. Dat was niet erg, het was gewoon zo.

De schaduw brak geleidelijk aan door de mist en veranderde in een man op een vlot. Een vlot dat omrand was met een stevige houten reling. Aan één zijde waren twee grote ringen aangebracht, waar het touw doorheen liep dat over het water was gespannen.

Toen het pontje dichterbij was gegleden, zag Duna dat het touw ook nog om een groot wiel gelust was. De man draaide het wiel rond en rond en zo bewoog hij het vlot richting het vasteland. Hier aan de oever stond ook een rad. Daarmee kon je vast het pontje naar je toe bewegen als het aan de andere kant bij het eiland lag.

Het pontje botste tegen de oever en drukte zich in het zand. De man moest al oud zijn: zijn haar was meer grijs dan bruin en zijn gezicht was verweerd, alsof het zware stormen had doorstaan. Maar hij sprong soepel over de reling.

‘Bent u van het Boezehof? Komt u mijn nichtje ophalen?’

‘Hum,’ knikte de man. Hij glimlachte vriendelijk en wenkte Duna.

Oom Johan zakte door zijn knieën. ‘Duna, ze zullen hier goed voor je zorgen. Later ...’

‘... als ik een ridder ben ...’

Oom Johan lachte een trieste lach. ‘Pas goed op jezelf. Hij haalde haar plunjezak uit de kar, drukte die in haar handen, kneep even bemoedigend in haar schouder en gaf haar een zetje richting het pontje.

Half over de reling hangend liet Duna de plunjezak voorzichtig op de bodem van het vlot zakken. Daar zat alles in wat ze nog had van thuis. Haar kleding, eetgerei, de schelpenketting van moeder en het stuk hout dat vader tot een paard had proberen te beitelen. Ze hadden toen samen besloten dat hij er geen ridderfiguur bij hoefde te maken, want dat zou een belediging voor iedere ridder zijn.

Nu was dat mislukte houtsnijwerk het enige wat ze nog had van haar vader.

Duna probeerde net zo soepel als de man over de reling te stappen, maar haar benen waren niet lang genoeg, ze bleef halverwege steken. Ineens voelde ze twee handen onder haar oksels die haar het vlot op zwierden. Bijna in dezelfde beweging stapte de man ook het pontje op.

Hij begon weer te draaien aan het rad, nu in tegengestelde richting. De bodem van het pontje schokte even en toen kwam het los. Los van het vasteland. Los van haar oude leven. Ze zwaaide naar oom Johan tot die zich omdraaide en op de bok klom. Daarna richtte ze haar aandacht op de onbekende man. ‘Ik ben Duna, meneer. Dank u dat u mij komt halen.’

‘Hmmm,’ klonk het vriendelijk.

‘Kunt u niet praten?’

‘Hmhmhm.’

Duna had geen idee of dat een ja of nee was of iets daartussenin. ‘Hm,’ mompelde ze als antwoord en ze hoopte dat het net zo vriendelijk klonk als bij hem.

De herfstzon brandde nu ook de laatste mistflarden weg. Overal om haar heen glinsterde het water alsof het bestrooid was met elfenstof. Dit meer moest wel magisch zijn. Zo in de zon leek het